



LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CENTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fóra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—EXTRANGER, 2'50

El crit de Barcelona



—¡Cap a l'esquerra!... ¡Cap a l'esquerra!...

S'ha d'anar a votar



ANT acostumat està ja el cos electoral de Barcelona en l'exercici del seu dret, que no hi ha necessitat de treure la caixa dels trons pera excitarlo a que demà acudeixi a les urnes. Arreconem,

doncs, per innecessaries, y fins en nom del bon gust, les paraules gruixudes, els punts admiratius y les frases fetes que acostumen a usarse aquets dies, y parlem serenament, en amical conversa, ab els electors.

No cal insistir en la necessitat d'anar a emetre el sufragi. Deixant de banda que per llei no es ja un dret sinó un deure, ho fa una obligació la necessitat de no consentir que'l govern del Municipi vagi a mans dels que volen convertir aquella casa en una Cort dels Miracles, o en una sagristia; votar en contra es anular un vot a favor; abstenirse, o votar en blanc, es fer valid un vot dels adversaris. El que cregui que no anant a votar s'ha declarat neutral, s'equivoça de mitg a mitg: ha votat, si es lliberal, a favor dels reaccionaris, y si es bon barceloní, contra'ls interessos de Barcelona. Pel bé de la ciutat y del progrés s'ha de votar la candidatura de l'Esquerra catalana.

¿No coneixes, amic elector, el candidat que presenta l'Unió Federal pel teu districte? ¿El coneixes y te n'haguera agradat més un altre? Aquets motius no són prou poderosos pera que t'abstinguis. Fixa't en que quasi sempre, instintivament, potser pel mateix interès que'ns inspiren, mirem ab compta-fils als nostres homes pera descobrirlosi els més petits defectes; en els defectes dels adversaris no'ns hi fixem. Es menos gros el mal que fem a l'enemic ab els insults y els atacs desafortats dels dies de lluita que'l dany que causem al nostre partit ab la crítica constant y bugaderesca dels petits defectes dels seus homes. Si no coneixes al nostre candidat, fia en la bona intenció y la cura que han posat al designarlo pera representar-nos en el Municipi; si'l coneixes, y no t'es prou simpatic, pensa que no val ni un gra menos de lo que valen els millors de les altres candidatures. De tots modos ten en compte que no votes a l'home, sinó a l'idea que representa, y que'l teu vot no es per *fulano*, sinó per l'interès y pel bon nom de Barcelona.

¿Ets dels desconfiats y dels pessimistes? Aixís ja sé que no t'entusiasmes en aquestes jornades, perquè tems que'ls nostres homes, quan siguin a l'Ajuntament, faran lo que han fet la major part dels que han zerrat en aquella casa, de qualsevol mena de color que hagin sigut: malgastar o consentir que's malgasti; fer negocis, o no evitar que'ls *ganes* n'hi fassin de bruts; prometre molt y no fer res. Si això tems dels homes que han sigut escullits pera regidors, vota'ls, que aixís tindras dret a censurarlos si no compleixen com es de llei; l'elector encomana una tasca a l'elegit y té'l deure de vigilar si la compleix degudament pera exigirli compte en el seu dia. Si no'l votes no tindras dret a queixarte, ni ell t'haurà de tenir cap mirament. Y creu que això es forsa més important de lo que sembla al primer cop d'ull.

No van tan abundoses les satisfaccions pera que s'hagi de rebutjar l'ocasió de tenirne una de grossa. Si l'Unió Federal perdés les eleccions te doldria no haver votat la seva candidatura, y en l'intim de la teva conciencia sentiries l'aspror del remordiment; si has contribuït ab el teu sufragi al sorollós triomf que'ns espera, demà al vespre sentiras el goig del que ha complert son deure y frueix el triomf del seu esforç.

Alsa el cor, elector amic, y, fita la vista a l'ideal pera no pensar en les petiteses de la realitat, vota als candidats de l'Esquerra catalana.

JEPH DE JESPUS

ELECCIONS MUNICIPALS

CANDIDATURA de la Unió F. N. R.

Districte primer

D. F. Alamàn y Carví, *advocat*.

Districte segon

D. Josep Quer, *industrial*.

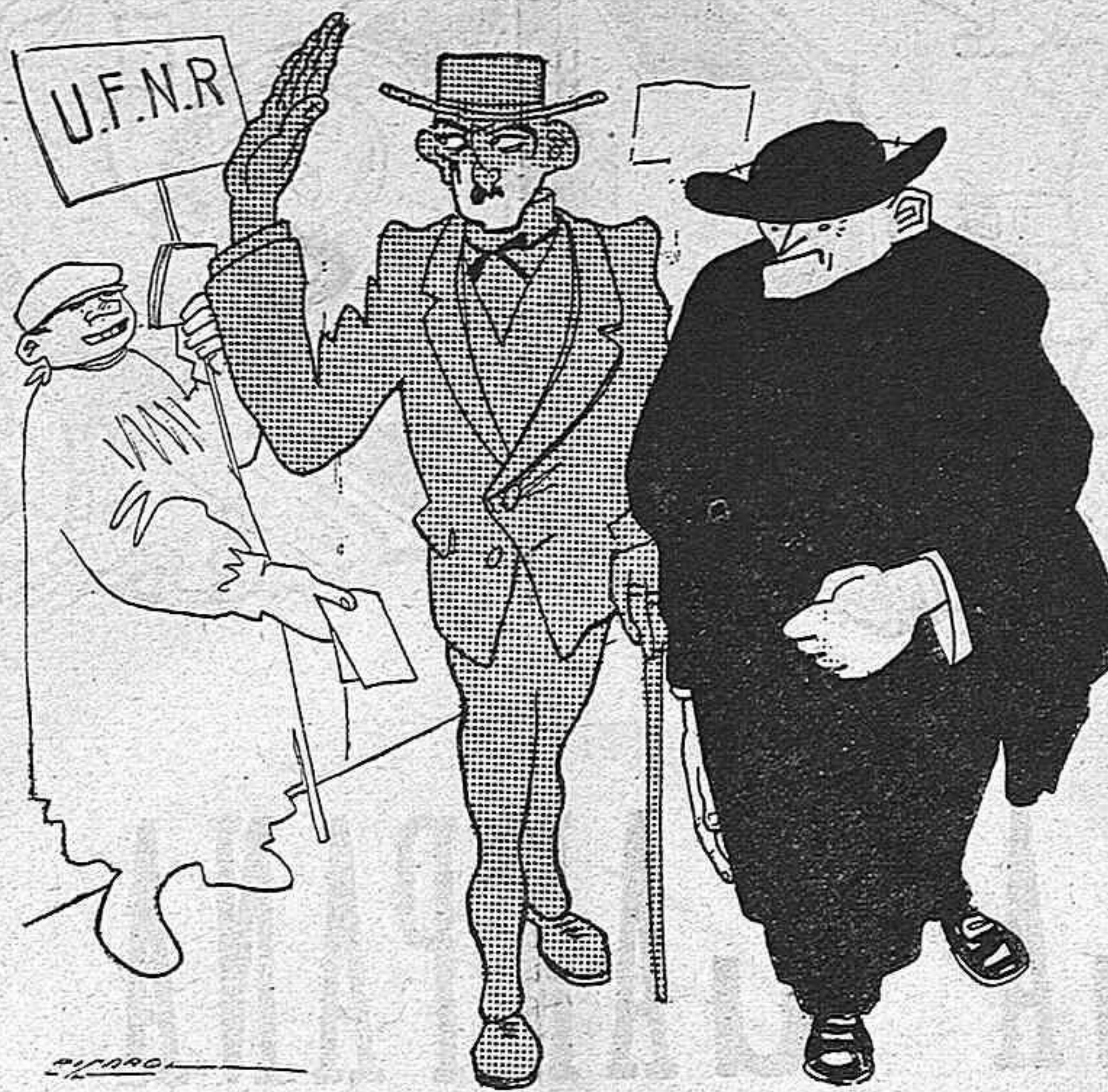
Districte tercer

D. Joan Vidal y Valls, *advocat*.

Districte quart

D. Oriol Martorell, *propietari*.

La seva obsessió



—¿Candidatura nacionalista?...
—¡Uix!... No volem res ab heretges.

Districte quint

D. Enric Millán Masana, *comerciant*.

D. B. Tona Xiberta, *advocat*.

Districte sisè

D. Anton Serra Fornells, *industrial*.

D. J. M. Mallafré y Tort, *del comerç*.

D. Josep Millet Pagès, *comerciant*.

Districte setè

D. Josep Carcereny, *industrial*.

D. Eduard Batalla, *comerciant*.

D. Ramon Manau, *industrial*.

Districte vuitè

D. Martí Matons Bofill, *propietari*.

D. Ignasi Ribera y Rovira, *advocat*.

Districte novè

D. Manuel Serrat Puigbò, *metge*.

D. Toribi Reoyo, *obrer tipograf*.

Districte desè

D. Lluís Estrada, *obrer maquinista*.

Entorn del proximi conveni franco-espanyol

POTSER l'estridencia dels conflictes interiors ha desviat un poc l'atenció pública de l'importantíssim debat exterior en que anem a entrar. Parlo del tractat ab Fransa sobre la nova situació del Marroc després de l'inhibició d'Alemanya.

Es clar que pera tractar aquesta delicadíssima qüestió pot haverhi dos punts de vista capdals. O be's creu que la conveniencia d'Espanya està en l'extensió dels seus territoris, encara que sia a costa de la pau interior del país, o be's creu que cal posar un límit a l'escolament de sang nacional que representa una guerra indefinida com la del Marroc.

Diplomàticament, seria precis despullarse de tota parcialitat patriòtica a fi de decidir la raó en la divergencia entre francesos y espanyols a l'hora present. No semblen, de totes maneres, tan absurdes com ha volgut presentarles l'opinió *jingoista* espanyola les reivindicacions de Fransa demanant a Espanya una part en les compensacions ofertes pera'l desistiment d'Alemanya. No hi ha dubte que'l conveni franco-germanic modifica radicalment la situació de les potencies influents en l'imperi sherifià; y per tant, els territoris somesos a l'intervenció espanyola passaran, de fet y de dret, a la condició de colonies, augmentant-se, doncs, el domini metropolità d'Espanya sobre aquelles partions.

Però, en fi de comptes, la diplomacia de les dues nacions ja cuidarà de resoldre aquest as-

pecte del tractat; nosaltres, mancats de tota base pera judicar, no podem fer altra cosa que resumir avui les ventatges segures del proximi conveni.

En primer lloc, acabarà una de les més angunioses qualitats del problema hispano-africà: el desconeixement public dels proposits governamentals. Fins avui, quan se deia, parlant del Marroc: Espanya obrarà de tal o qual manera, en realitat se parlava de l'operació que empendrien els governs. Però Espanya, la veritable y sobirana Espanya, el poble espanyol, era del tot absent de tals decisions. Ara, ratificat el conveni per les Cambres, hi haurà una percepció cabal y completa dels drets nacionals, y una apreciació justa dels límits de la nostra acció.

En segon lloc, no caldrà que les operacions sien fetes ab cap apressament danyós, ja que no precisarà una ocupació previa y urgent de territoris pera afirmar o motivar un dret, desde'l moment que tal dret serà reconegut en un public conveni internacional, no subjecte a cap rectificació dependent de les circumstancies.

En tercer lloc, podrà organitzar-se paulatinament aquell cos de tropes colonials qui permeti estalviar a la metròpoli la dolorosa perdua que li costava cada avens en territori marroquí; y al mateix temps s'evitarà la repercussió interior d'aqueixes perdues, els moviments de protesta, els conflictes seguits de repressions y de crisis sorolloses. La vida interior del país, que es lo substantiu, essencial y patriòtic, no quedarà supeditada a l'exterior, que es lo adventici, accidental y adjectiu.

En quart lloc, disminuint la necessitat dels forts contingents armats peninsulars, hi podrà haver una accentuació ben necessaria en la nostra vida civil y un augment de brassos pera l'urgent colonisació interior del territori espanyol. Un periodista notable, en Morote, deia l'altre dia que totes les desgracies espanyoles dels darrers temps, comensant per les guerres colonials y acabant en l'actual període de reacció, tenien per origen l'anomenat problema del Marroc. Tot quant contribueixi, doncs, a aclarir l'alcans d'aqueix problema y a limitar la seva avui indefinida radiació, ha de portar, per contra-cop, un augment de vitalitat interna. Els ideals belics d'un poble estan en raó inversa dels seus ideals pacífics; això es natural. Doncs, tant com s'aminvin les febres de conquesta augmentaran les activitats ciutadanes, y, per conseqüencia, les prosperitats, y la cultura general podrà esser atesa com no ha pogut esserho fins avui.

Quan Espanya tingui assimilats y colonisats els nous territoris haurà acabat, afortunadament, un període de la nostra historia: del període de desgagnament, de la prodigalitat de sang nacional en un país feble passarem al període de la convergencia interior de les energies nacionals. Se deia: el nostre pervindre es a l'Àfrica.—Resolt aquet pervindre, ja no li quedaran a la colonisació espanyola altres pretextes; y l'història qui comensà en les naus de Colom y en les empreses africanes del cardenal Cisneros y Pedro Navarro, acabarà en aqueixa colonia del Rif, encara futura, y que podria batejarse *Novíssima Espanya*. Aleshores, si això's consegueix pacíficament, poc a poc, no a la manera d'Algeria, sinó a la manera de Tunis, o a la manera com operaran, segurament, els francesos en el Marroc que'ls

pertoqui, aleshores podrà iniciarse una nova edat hispànica, y tal volta serà possible una ruptura ab el passat y una entrada en el temps nou; es dir, que quan haguem lograt acabar ab la preocupació morbosa y febricitant de l'Àfrica espanyola, serà ben possible l'adveniment d'aquella Espanya europea qui va deixar un raig de la seva esplendor ensomniada en els ulls d'en Costa, y per la qual tots nosaltres batallarem sempre, en mitg de totes les incomprendions que sufreixi la nostra tasca...

Però... ¿es que l'examen fred del pervenir polític convida a tals optimismes? ¿Es que aquestes previsions tan raonables, aquestes esperances vera y sanament patriòtiques, poden conciliar-se ab l'espectacle de les nostres vessanies governamentals, y principalment ab la depressió de les energies públiques, ab l'estat deplorable de l'opinió corrent? ¿Per què ha d'esser, per què serà que fins les previsions més racionals, quan són falagueres y favorables, han de mostrar la persistencia de l'ombra negra que sobre tots nosaltres pesa, enfosquant el to de la nostra veu, la vibració de la nostra paraula, el colorit immaterial del nostre pensament, com ara mateix a mi'm passa?

GABRIEL ALOMAR

DENUNCIATS

El dissabte, a primera hora de la nit, varem rebre la visita del *Jutjat*, que vingué a comunicarnos la poc agradable nova de que havia sigut denunciat el nostre número d'aquell dia.

Com es ús y costum en aquets casos, l'autoritat judicial va recullir els pocs exemplars que quedaven en la nostra Administració, emportantse'n, ademés, lo que's considera el cos del delictes, o sigui el gravat que figura en la primera plana del número denunciat.

La denuncia's funda en suposades injurries a les autoritats y als tribunals y apologia de reos condemnats, y ve compresa, segons sembla, en la llei de Jurisdiccions. Y ab aquestes breus linies, que escrivim solsament pera satisfacció dels estimats lectors de LA CAMPANA, queda feta la nostra informació sobre l'assumpte.

Segurs de no haver comès els delictes de que se'ns acusa, esperem tranquils el fallo dels tribunals, ben convenuts de que, inspirats, com sempre, per la rectitut y la justícia, reconeixeran a son degut temps la nostra innocencia.

El Waterloo d'en Lerroux

ARA?



B motiu de les eleccions parcials de diputats a Corts celebrades a Barcelona al mes de Desembre de 1908, LA CAMPANA DE GRACIA publicà una caricatura que's feu famosa. Abans d'aque-

lles eleccions, tothom preveia una nova desfeta pera'l lerrouxisme, vensut ja totalment, l'any anterior, en les eleccions triomfals de la Solidaritat catalana. Y el nostre dibuixant *Picariol* representà gràficament aqueixa impressió en una caricatura ont se pintava la vetlla del Waterloo lerrouxià.

El Waterloo va esser pera la Solidaritat catalana, que vegé esbotzat el *copo* intentat per segona volta y elegits a tots els candidats antisolidaris, que eren en Lerroux, en Sol y Ortega y en Giner de los Ríos. El resultat d'aquelles eleccions causà veritable estupor, fins als mateixos triomfadors.

Y heusaquí que LA CAMPANA, que s'havia compromès ab la profecia de la caricatura, tingué una pensada salvadora: la de publicar en el número següent una parodia del dibuix; y en l'humorística parodia aparegueren canviades les figures, de manera que s'hi veien, en el lloc dels personatges antisolidaris, els personatges de la Solidaritat.

¿Us en recordeu, companys? Es clar que sí. Doncs, be: ara serà qüestió de tornar a treure aquella caricatura, la veritable caricatura del Waterloo lerrouxià. La desfeta aixafadora que no van sufrir els titulats radicals el dia 10 de Desembre de 1908, la sufriran, de segur, el

dia 12 de Novembre de 1911. Tres anys haurà trigat a venir. Aquets tres anys han sigut llarguissims y penosissims, però per ben empleats els donarem si demà s'enfonsa d'una manera definitiva el ja corcat imperi d'en Lerroux a Barcelona.

Si les eleccions de demà no fossin el Waterloo lerrouxista, caldria desconfiar de que aquet Waterloo vingués mai, caldria resignarnos a aguantar perpetuament les vergonyes y les beffes d'aqueix baix imperi corromput. O be caldria, si s'agafés la qüestió d'una altra manera, renunciar a ésser ciutadans de Barcelona y emigrar de la ciutat irredempta.

Mes tot fa creure, ab convicció fermíssima, ab confiança plena, que indefectiblement seran les eleccions de demà el Waterloo d'en Lerroux. El seu exercit quedà delmat en les eleccions del passat mes de Mars, y ara entra en batalla minat terriblement per les dissensions, per l'indisciplina y pel descontent.

Destenyida la seva bandera, convertit en un tirà l'emperador, desprestigiats els generals, desmoralisada la tropa, l'exercit lerrouxista no podrà pas resistir la brava escamesa de l'Esquerra catalana. Caurà, indubtablement, fet a trossos, enmig d'un Waterloo complet.

Encara que hagi trigat una mica, la caricatura del nostre *Picarol* haurà triomfat.

FULMEN



RACIES a la portentosa versatilitat del senyor Canalejas, a hores d'ara encara no sabem si les Corts continuaran tancades, ni si, en cas d'obrirse, s'obriran prompte, ni si prompte vol dir dintre d'aquet mateix mes, o a principi

pis del que ve, o per la Pasqua... o per la Trinitat.

En vuit dies ha dit el president del Govern vuit diferents coses sobre aquest assumpte. Que està disposat a anar desseguida al Parlament; que per ara no pot anarhi; que del 15 al 20 no hi ha dia segur; que abans es precis acabar les negociacions ab Fransa; que lo de les negociacions no ha de ser obstacle pera que les Corts tornin a reunir-se...

No; les-ganes d'enraonar, el nostre primer ministre no les perd, per ara.

La brújula, sí.
Ja fa dies que l'ha perduda.

Sens dubte pera donarse llustre y demostrar als seus subdits que fóra d'aquí representa alguna cosa, don Lacandro ha publicat en *El Progreso* uns articles titulats: «La personalidad de Lerroux juzgada en el extranjero.»

Tot això ens sembla molt be. Però, ja que hi està posat, y a fi d'arrodonir la pintura, ¿per que'l caudillo no dona també als seus mansissims lectors un trasllat de lo que d'ell diuen els periodics republicans de Madrid?

Podria, per exemple, copiar aquet bonic fragment d'un article que l'altre dia va apareixer en *La Palabra Libre*:

«...A este caudillo no le quedan más que dos caminos que escoger en su marcha al frente de la mesnada, de la que es capitán, hombre-guía, pastor y apóstol.

»El camino de la indignidad ó el camino del cumplimiento de sus promesas, porque si no, sus propios partidarios, tomando como bandera sus mismas promesas, le asesinarán en medio de la Rambla ó en el Paralelo, donde los descamisados le elevaron su trono de emperador, á la mayor gloria del pueblo.

»Pero como el señor Lerroux tiene anegada su nave radical, los verdaderos radicales van poco á poco abandonando tan peligrosa embarcación, mientras los fieles esperan que el jefe se plantee el dilema.»

¿Per què no ho copia això?

¡Plim plam!... Ja està.

Oficialment, Italia s'ha fet mestressa de Trípoli... sobre'l paper.

El real decret en que tan important adquisició queda consagrada no té més que quatre o sis línies:

«En virtud de la proposición del presidente del Consejo de Ministres y del ministro de Negocios Extranjeros;

»Escollida l'opinió del Consell;

»Vist l'article 5 de la Constitució;

»Decreto:

»La Tripolitania y la Cirenaica queden colocadas baix la soberanía plena y entera d'Italia.»

Y llistos.

L'Italia es, per fi, duenya del lleó tripolita.

Ara no li falta més que una cosa: Cassar-lo.

Desde que s'han restablert les garanties constitucionals, no hi ha dia que no siguin denunciats quatre o sis periodics.

Es, aquesta, una anomalia que no més se dona a Espanya.

A més llibertat, més restricció del pensament.

Ve a ser lo mateix que si, tornant d'una població per ont hi acaba de passar el cólera, diguessin els inspectors sanitaris:

—Desde que l'epidemia ha desaparegut, la mortalitat va en augment cada dia.



LES PLANES (Girona), 23 d'Octubre.

Durant tota la setmana passada varem estar divertits, en aquet poble, puig cada vespre hi hagué funció en el teatre dels pobres; com cada any, se feia el novenari d'ànimes. Per tal motiu el nostre bacallà sec feu venir un orador místic però molt gras, del monastir de Banyoles, el qual va enraonar molt y no concretà res; entre les moltes comparacions que feu y les moltes harrabassades que digué durant els nou dies figuren les següents:

«Que val més viure sense ulls, o sense mans, o sense peus, que viure en pecat y no poder anar al cel; y que tots els obrers tenen obligació de fer estrictament lo que l'amo manés.»

Que'ls en sembla d'aquet tio? A nosaltres no'ns convencé pas, y com nosaltres n'hi ha hagut d'altres a qui tampoc els ha convensut. No sabem perquè, demostren que donarien tot l'altre món en cambi d'aquet que som. Y respecte a lo dels obrers de tenir de creure en tot a l'amo, què li sembla si aquet manés una cosa que no's pogués fer, ¿també haurien de complir?

LES PLANES (Girona), 6 de Novembre.

En aquet poble se celebrà ahir diumenge, un acte com mai se n'hi havia portat cap a terme: se celebrà un miting lliberal de propaganda electoral a la tarde a l'ensens que'l rector donà una de ses conferencies en la missa matinal, seguint la campanya contra la societat «Instrucció y Recreu» y contra l'honrada majoria de l'Ajuntament, tractant-los de mala manera pel sol fet de ser lliberal y republicana.

En el referit acte peroraren el senyor arcalde, Joseph Carles, y en Joan Torrent, els quals varen estar molt acertats, essent ovacionats, y d'un modo notable també el tinent d'arcalde, l'Isidro Arnau, que en son energic y raonat discurs-defensa de l'Ajuntament, infamat de lladre pels reaccionaris d'eix poble en una fulla anònima, retava als

detractors a controversia y arrencava formidables ovacions en cada parrafada, resumint l'acte el simpatic y conseqüent republicà senyor Estarús ab un llarg y brillant discurs, remarcant l'importancia del sufragi universal y advocant pel bé del Municipi y per la República, essent interromput a cada moment per les fortes ovacions. Dit acte demostrà el triomf de l'Ajuntament per la nombrosa concurrencia que hi assistí y per l'entusiasme de que donà mostres.

Diumenge, doncs, a votar per la salut, pel progrés y pel sanejament del poble.

ALELLA, 9 de Novembre.

Ab motiu de les eleccions del diumenge, dia 12, regna gran efervescencia en aquet poble. L'arcalde y cacic Joseph Aymar tracta d'imposar, com de costum, la seva candidatura, la qual republicans, liberals y demòcrates no poden votar pel motiu d'haver intervingut, el tal cacic, en la detenció d'en Ferrer.

Per aquesta raó es que hi ha gran efervescencia, y per aquesta causa tan poderosa es que la gent lliberal no vol votar ni apoiar de cap manera al descendent dels inquisidors Torquemada y Pere Arbués.

LLORET DE MAR, 3 de Novembre.

S'ha fundat en aquesta vila una Societat Cooperativa de fabricació y venda de pa, composta en sa majoria d'obers, logrant tot seguit una considerable rebaixa en el preu de la mercaderia. No cal dir que això ha causat gran desesperació entre tots els que exploten la miseria del pobre obrer. Alguns forners intentaren sobornar al fadrí major de la dita Societat, y es de creure que ho lograren, tota vegada que'l seu treball fou detestable, lo que motivà que la Directiva el despatxés als pocs dies de treballar. Un forner, segons manifestació del referit fadrí, li prometé diners si feia mal treball. Es inútil tot lo que intentin en contra d'aquesta societat les vils sangoneres de la sang del pobre, que tot ho produeix y tot ho estalvia; el poble comensa a obrir els ulls y a comprendre quina es la manera de lograr alguna millora positiva.

FIGUERES, 6 de Novembre.

El diumenge que ve, 12 dels corrents, es el dia señalat pera anar a votar, y, tal com la cosa's presenta, aquestes eleccions seran molt renyides. Per ara lluiten l'U. F. N. R. y el partit radical.

L'U. F. N. R. presenta als següents ciutadans: Cruset, Ramis, Carreres (ex-arcalde), Sala, Vilanova (concejal que cessa y va a la reelecció) Pascal, Trulls, etc., etc., són 10; o sia, nosaltres anem al COPO y no al *cupó*. Y els radicals als senyors Vergés, Juvells, Roure, López, García, Alba y Vilarrasa; total, 7. Aquets, solsament volen les majories, y les minories ens les deixarien pera nosaltres; lo que es que ni majories ni minories no tindran; tot lo més que pugui sortir es el senyor López, perquè es un dels més influents de Figueres, però dels altres ni un més.

L'U. F. N. R. y la Junta Municipal del partit ja poden descansar que'l triomf es nostre.

¡Visca Figueres federal!

Un home cremat

Es el senyor Canalejas, qui, en aquet mateix instant, acaba de llegir un diari ont se li diu, llis y ras, que si avui les Corts no s'obren es perquè ell sab be que allà acabaran els seus dies, ministerialment parlant.

—¡Això es massa!— crida l'home:—

Y, no més per' demostrar que no saben lo que's pesquen y que soc més fort que mai, vaig a obrirles desseguida.—

Y en efecte: pren la clau del Congrés, que reposava en un recó de calaix, s'arregla un xic el bigoti; y se'n va escales avall.

Ja al peu de la vella porta de la Cambra popular el quefe del ministeri treu la clau, la fica al pany, mes, retirantla de prompte y fent endarrera un pas, clava la mirada en terra y's posa a filosofar.

—Be,— diu— procedim ab calma,

que un bunyol es fet aviat. Obrir les Corts, ab els nuvols que hi ha avui sobre'l meu cap, es quasi buscá un xubasco que me'l puc ben estalviar.

No obstant... ¿y si no les obro?

¿No serà això, ben mirat,

donar la raó a aquets ximplés

que'm prenen per un covard,

pensantse que temo els tiros

que aquí'm poden disparar?...
¡A mi espantarme ab discursos!...

¡A mi, que no tinc rival

en les lluites oratories

ni en l'esgrima d'avocat!...

A més, hi ha la majoria,

que no'm desampararà

y que, si veu que'ls contraris

pretenen dar-me l'assalt,

sabrà, unida, formá el quadro

y resistirà l'atac.

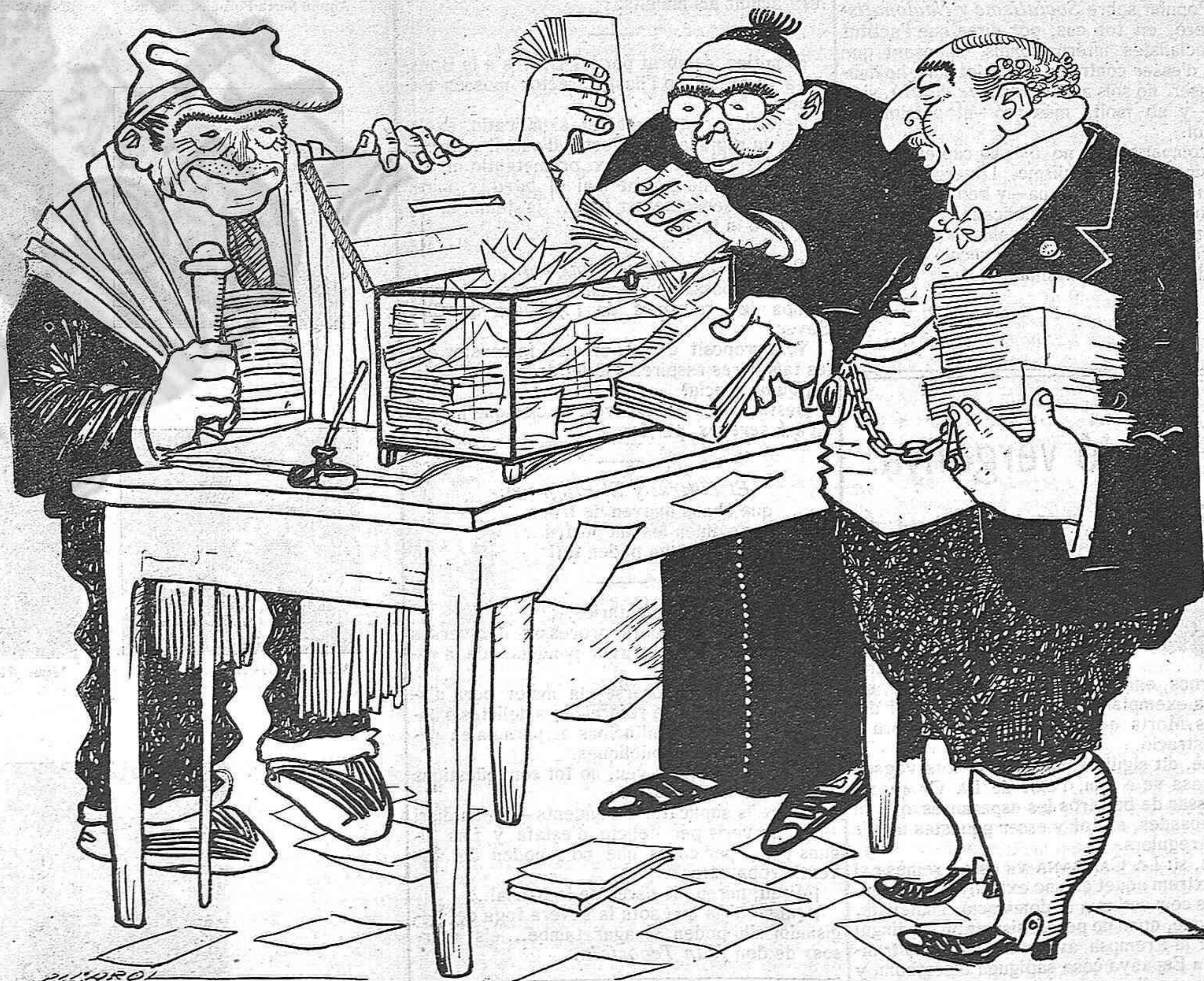
Però... no pequem de candids...

¿Y si, arribat aquet cas,

algun dels meus se m'arrossa,

com ja'm venen anunciant,

Les eleccions a montanya



—Ja que'ls prohoms de ciutat ens deixen lliure el camp, aprofitemnos, que ara es l'hora.

y, cundint el mal exemple, flaquegen els altres?... ¡Ah!... El problema es més difícil de lo que havia pensat. El cor, valent, me diu:—Obre! —¡No obris!—me crida el cap. ¿A qui tinc de donar credit? ¿Obro?... ¿No obro?... ¿Què faig?... ... Veuras, «en el dubte, abstente».—

Torna a desarse la clau, gira quia... y cap a casa com si res hagués passat.

C. GUMA

Els socialistes y l'Esquerra

Es una novetat esperansadora aquesta que'ns ofereixen les eleccions municipals de demà. Els obrers socialistes s'han coaligat ab els nacionalistes republicans. De la dreta y de l'Esquerra, de les planes de *La Veu de Catalunya* y de les d'*El Progreso*, surten crits d'hipòcrita alarma. «Això no pot esser! El socialisme internacionalista y el nacionalisme patriòtic són coses inconciliables, incompatibles!» diuen alhora regionalistes y lerrouxistes.

Es que a uns y a altres sab greu aqueixa noble coalició. Per odi als ideals obrers, *La Veu* voldria que'l nacionalisme en fos un irreductible enemic. Y per odi al nacionalisme català, *El Progreso* voldria que'ls obrers el rebutgessin intransigentment y que li fessin una guerra a mort.

No tenen raó els regionalistes ni en tenen els lerrouxistes. Si algun dia poderen semblar realment incompatibles el catalanisme y les reivindicacions proletaries fou per culpa del sentit conservador y fins reaccionari que donaren al primer determinats elements, que hi adquiriren anys enrera una influencia preponderant. Mes aquesta influencia ja l'han perduda. El nacionalisme republicà vingué a treure el nostre moviment nacional de la presó reaccionaria ont alguns homes d'iglesia y de caixa de cabals l'havien reclus.

No era pel catalanisme, sinó pel reaccionarisme, que resultaven incompatibles les reivindicacions nacionals ab les reivindicacions obreres. Se dirà que'l socialisme té un criteri poc adequat al patriotisme que representen els moviments nacionalistes. Això caldria discutirho molt poc a poc. El qui escriu aquestes ratlles va tractarho documentalment en una conferència que donà temps passat en l'Ateneu Enciclopèdic Popular sobre *Socialisme y Nacionalisme*. Però, en tot cas, pot dirse que l'actitud dels socialistes internacionals, suposant que hagués d'esser contraria al patriotisme, ho hauria d'esser, no sols al *patriotisme català*, sinó també—y ab molta més raó—al patriotisme espanyol.

D'incompatibilitat no n'hi ha cap entre'l nacionalisme y el socialisme. Divergencies, sí que n'hi ha, com n'hi ha—y ben fondes—entre'ls socialistes y els republicans. Aliantse ab l'Esquerra catalana, els socialistes barcelonins han obrat ab dignitat, ab correcció y ab una altesa de mires il·lustradíssima.

A. R. y V.

Qui no té vergonya...



L fiscal va enamorar-se, dissabte passat, de LA CAMPANA.

Per sobres de si una de les làmines contenia o no matèria delictuosa, va enviar el número al Jutjat, el qual, ja entrada la nit, va venir a visitarnos, emportantse'n, com a record, els comptats exemplars que de l'extraordinari dedicat als Morts quedaven en aquella hora a l'Administració.

Perquè, dit sigui de passada, y, tota vegada que la cosa ve a tom, l'èxit de LA CAMPANA va depassar de bon tros les esperances que hi teníem posades, ab tot y esser aquestes un xic més que regulars.

Doncs, sí: LA CAMPANA va esser remesa al Jutjat, extrem aquet que no extranyarà a ningú, sotmesos com estem a la dominació canalejista. Això de que, quan no per un sis per un as, tingui de pagar la Premsa avensada els plats trencats, es a Espanya cosa sapiguda de tothom, y més vella que l'anar a peu.

Com hem dit, va esserns comunicada la de-

nuncia quan feia ja una pila d'hores que havia sortit el periodíc al carrer. Ab tot, no va esser això obstacle pera que un periodista (?) que s'ha distingit sempre per la seva figura ridícula, tant com per les seves aficions policiaques, anés al matí, de kiosco en kiosco, poc menos que obligant als venedors a que treguessin de la vista del públic els pocs números de LA CAMPANA que en aquella hora els quedaven.

Confessem no saber com calificar l'oficiositat o lleugeresa comesa ab nosaltres per aquet periodista (?) infelís y curt de gambals, que, com si pesés al seu damunt una terrible maledicció, fa temps porta en el pecat la penitència. L'home, que's veu avui reduït a la dura condició d'haver de treballar sense sou o quedarse sense diari, ha sigut tret de tot arreu ab escandol, y fins de casa nostra mateix se vegé expulsat en forma que cap home decent toleraria. No sabem que l'inquina que'ns porta fos tan gran. No hauríem dit mai que la vista dels nostres setmanaris arribés a ferli perdre el seny, a l'extrem de durlo a ficarse en llibres de cava-ria y en coses que ni d'aprop ni de lluny l'afecten.

Afortunadament pera nosaltres—y ho fem constar en honor del ram de venedors—trobà en algun dels llocs als quals se dirigí la resposta única que convenia a la seva tafaneria y mala fe.

D'alguns dels kioscos ne sortí el periodista (?) marmanyera poc menos que ab la quia entre les cames.

Si al menos li servís la lliçó d'algun profit... Però ja veuran com no.

Per algo diu l'adagi que *qui no té vergonya...*



Si voleu menjar llangonisses, aneu a Vich.

Però si voleu sentir boles, veniu a Barcelona en vigílies d'eleccions.

Els lerrouxistes, durant aquets darrers dies, no han parat de fer bocades, assegurant que anaven a presentar una candidatura d'*altura*.

—Tots seran grans personatges—deien.— En ella hi figuraran *nada* menos que'l doctor Rodríguez Méndez, el doctor Martínez Vargas, el doctor Antich y el doctor Avelino Martín.

Y en efecte; ha sortit la trompetejada candidatura... y ni un sol dels quatre doctors apareix entre'ls vint noms que la formen.

A la quienta el *caudillo* s'ha repensat. Y en compte de recórrer als metges, ha preferit acudir als malalts.

El miting celebrat per les Dretes a la Bonanova va presidirlo l'ilustre rector mossén Pol·lastre.

Referintse an aquet fet significatiu, exclamava un regionalista, elector d'aquell districte: —Veieu?... En Lerroux, prometentlo moltes vegades, no ha portat mai el *pavo*, y mireu nosaltres, sense xerrar tant... ja tenim el *Pol·lastre* a la taula!

Pleonasma se llama la figura...

Dilluns passat varen inaugurar-se ab tota pompa les reformes de l'iglesieta de Sant Sever.

Y, a proposit d'això, un diari fa constar que les tals obres respiren «severidad».

¡Quina gracia! Destinades a Sant Sever, es clar que havien de ser *severes*, per forsa.

El Liberal y El Progreso, que abans anaven de tronç, ara's diuen les mil pestes... ¡Els diners ho poden tot!

Curiositats parlamentaries.

550 suplicatoris pera processar a diversos senyors diputats hi ha avui pendants de la resolució del Congrés.

Com ja pot suposarse, la major part d'aquets suplicatoris se refereixen a delictes d'impremta o a extralimitacions de paraula en mitings y assemblees públiques.

Però, per lo que's veu, no tot són qüestions de ploma o de *boquilla*.

«Entre'ls suplicatoris pendants—diu un diari—n'hi ha varis per delictes d'estafa y fins alguns per... per coses que no's poden dir haventhi roba extesa.»

¡Mireu, mireu els pares de la patria!...

¡Qui ho diria que sota la severa toga del lle-gislador s'hi poden amagar també... els «versos» de don *Juan Tenorio!*...

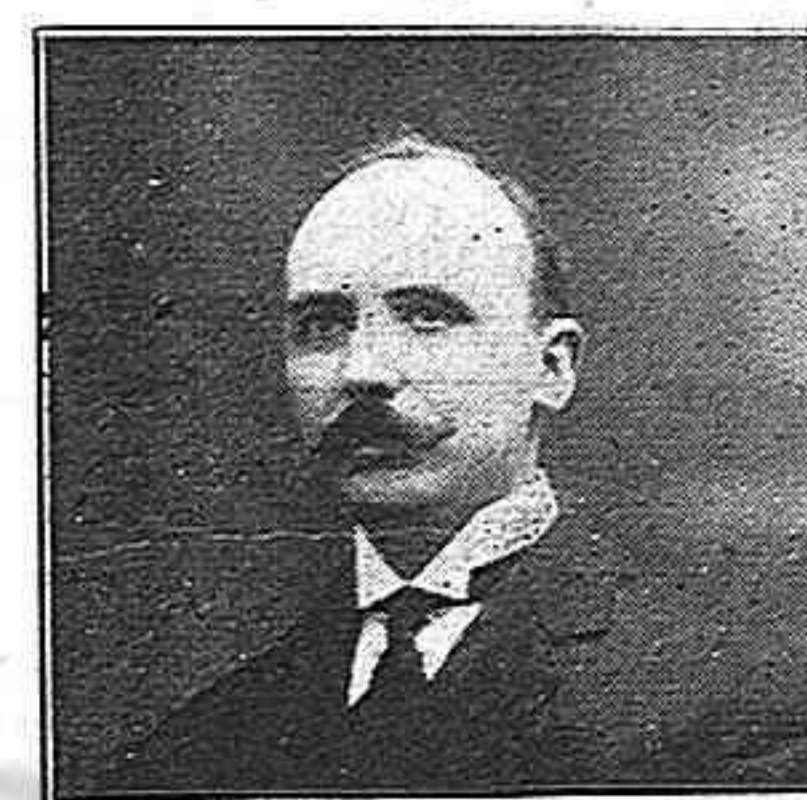
Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, Oim, 8 Tinta Ch. Lorilleux y C.^a

LA BATALLA DE DEMÀ ELECCIONS MUNICIPALS DE BARCELONA CANDIDATURA de l'Unió Federal Nacionalista Republicana

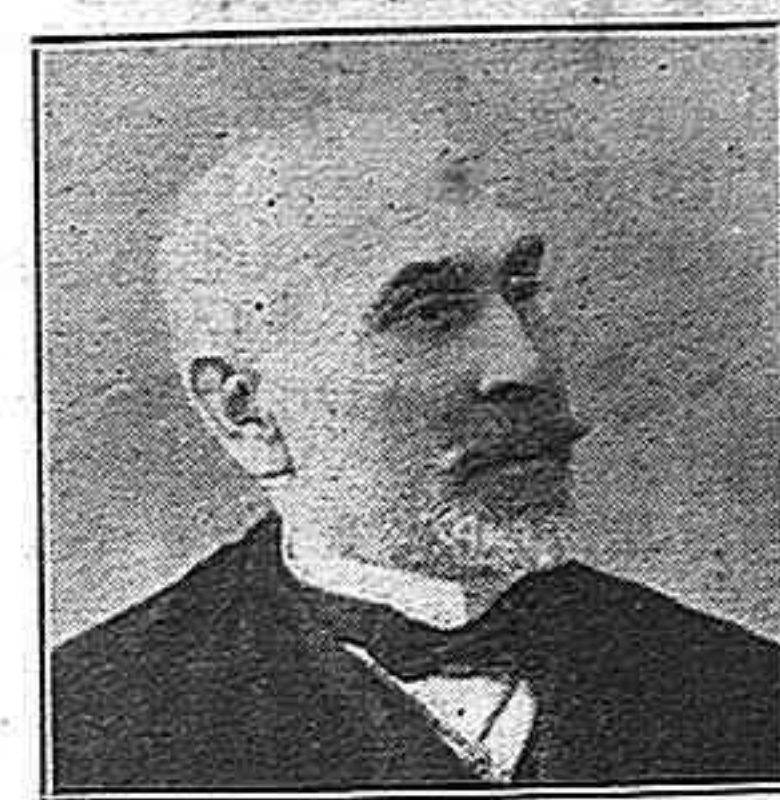
Votant per aquets homes, voteu per un ideal



Francisco Alaman Carvi, advocat
DISTRICTE I



Josep Quer, industrial
DISTRICTE II



Joan Vidal y Valls, advocat
DISTRICTE III



Josep O. Martorell, propietari
DISTRICTE IV



Enric Millán, comerciant
DISTRICTE V



Baldomer Tona, advocat
DISTRICTE V



Antoni Serra Fornells, industrial
DISTRICTE VI



Josep Maria Mallafré, comerciant
DISTRICTE VI



Josep Millet, comerciant exportador
DISTRICTE VI



Josep Carcereny, industrial
DISTRICTE VII



Ramon Manau, comerciant
DISTRICTE VII



Eduard Batalla, comerciant
DISTRICTE VII



Martí Matons Bofill, propietari
DISTRICTE VIII



Ignasi Ribera y Rovira, advocat
DISTRICTE VIII



Manuel Serrat, metge y propietari
DISTRICTE IX



Toribi Reoyo, obrer tipograf
DISTRICTE IX



Lluís Estrada Bea, obrer mecanic
DISTRICTE X